

11, som jeg ikke vil stemme for, thi det hører ikke under det, der hovedsagelig ligger mig paa Sinde. Jeg mener, at vi dog nok maatte kunne blive enige derom, thi beholde vi hele dette Stads her i Landet, kunne Smaafolk jo faae saa meget Margarine, som de lyste, og lad dem blot faae det, naar de ville. Jeg agter altsaa at stemme for det Vædringsforslag af Ordføreren, der vedrører § 11, men jeg kan for mit Bedkommende ikke stemme for de to ærede Medlemmers Forslag, under Nr. 10 til samme Paragraf.

Ordføreren (Dalsgaard): De Udtalelser, der er faldne om de af mig stillede Vædringsforslag, give mig ikke Anledning til at sige videre, thi imod Vædringsforslagene er der jo egentlig ikke udtalt Noget. Den ærede Minister var nærmest tilbøjelig til at mene, at der ikke var Grund til at lade de to Ord „paa Landet“ udgaa af § 11, altsaa at der ikke var Grund til at gjøre det klart, at det er samtlige Hølere, enten de bo paa Landet eller i Byerne, der skulle have Lov til at handle med Margarine m. m. saavel af udenlandsk som af indenlandsk Fabrikat. Som sagt før, er der blevet oplyst for mig, at der er Byer, hvor man forløst Næringsloven saaledes eller har Vedtægterne saaledes affattede, hvad man vistnok ogsaa har Ret til, at de i alt Fald ikke have Lov til at handle med udenlandsk Margarine, og jeg tror nok, at der ogsaa er Steder, hvor man heller ikke vil indrømme Hølerne Ret til at forhandle indenlandsk Margarine; det Sidste tør jeg ikke sige saa bestemt, thi derpaa var min Hjemmelsmand ikke saa sikker. Jeg tror derfor, at Vædringsforslaget er ret vel beføiet, og den ærede Minister har jo heller Intet imod det. Den ærede Minister talte igjen i Dag ganske kort om den af mig før nævnte Skrivelse fra Konsulent Faber, og den ærede Minister sagde, at det var ham, der havde gjort mig opmærksom paa den. Det er jo et fuldstændig ligegyldigt Spørgsmaal, hvorledes jeg er bleven gjort opmærksom paa Skrivelsen, men jeg havde tilfældig læst den i „Ugeskrift for Landmænd“, før Ministeren omtalte den i Udvalget. Den ærede Minister mente fremdeles, at denne Skrivelse indeholdt en alvorlig Opfordring for os til nøie at overveie, om der ikke var Grund til et Udførselsforbud. Jeg skal ikke komme dybt ind paa det nu, thi jeg tror ikke, at det vilde vinde almindelig Billigelse ved denne Veilighed, men jeg kan dog ikke undlade, da den ærede Minister atter har fremdraget Skrivelsen, at gjøre opmærksom paa,

at naar den ærede Minister ved anden Behandling — i Folkethingstidenden Sp. 3513 — udtalte: „Jeg har her liggende den sidste Beretning, hvor vor Konsulent i England i et Blad er nødt til at gjøre opmærksom paa, at naar det har været somtalt i „Glasgow chemical society“ . . . og den ærede Minister saa spøiede til: „altsaa et sagkyndigt Selskab“, hvormed han rimeligvis vilde bethyde os, at det ogsaa af den Grund var Noget, man særlig maatte lægge Mærke til, saa har denne Grund ikke Noget paa sig; thi Konsulent Faber oplyser i denne Skrivelse, at der er ikke noget Selskab i Glasgow af det Navn „Glasgow chemical society“, og altsaa er den Slutning, som den ærede Minister har udbragt af Selskabets Navn, at det er et særlig sagkyndigt Selskab, forhastet, da der ikke er noget Selskab af det Navn. Videre skal jeg ikke komme ind paa denne Sag nu, da det let kunde føre til en Gjentagelse af Debatten fra anden Behandling, om Udførselsforbudet, hvad jeg ikke tror vilde vinde almindelig Paastjønelse af Thinget. Den ærede Minister mente, at dersom Straffebestemmelserne ikke blive ændrede her ved tredje Behandling, ville vi blive nødt til at underkaste dem et fornyet Gjennemsyn. Ja, det er muligt, Folkethinget har jo nu stillet sig paa det Standpunkt, som man først er slaaet ind paa fra anden Side, at give Loven den Affattelse, man synes bedst om. Angaaende de andre Differentspunkter udtalte jeg mig tilstrækkelig udførlig om Flertallets Stilling ved anden Behandling; derimod udtalte jeg mig mindre bestemt om Flertallets Stilling til Straffebestemmelserne. Jeg skal derfor nu sige, at dersom det ikke vinder Billigelse fra alle Faktorens Side, at der sættes mildere Straffebestemmelser end de, som Mindretallet har foreslaaet, vil Loven vistnok ikke komme til at strande derpaa. At det skulde være saa meget farligt at lade sige Sager afgjøre som offentlige Politifager uden at tilføie, at de skulle slutes ved Dom, kan jeg ikke forstaa. Jeg har ikke Mistillid til Dommerne paa saadanne saglige Spørgsmaal. Jeg tror, at de nok samvittighedsfuldt ville varetage deres Hverv; naar der foreligger noget Graverende, skulle de nok vide at ramme Manden. Jeg deler ikke den Mistillid til Dommerne paa dette Omraade, som det forekommer mig — jeg siger ikke, det er saadan — men som det forekommer mig, der kan ligge i den høitærede Indenrigsministers Udtalelser og i de ærede Medlemmers, der ere Forslagsstillere til Vædringsforslagene paa Nr. 22, det ærede Medlem fra Randers (Littichau) og fra Lyngby